

Nr 155.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefoning utan tråd m. m.; given Stockholms slott den 14 mars 1924.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefoning utan tråd m. m.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Sven Lübeck.

Förslag

till

Lag

om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd m. m.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd, vilken ej är avsedd enbart för mottagande av utsändning från annan dylik anläggning, benämnes i denna lag radioanläggning.

Anläggning eller annan anordning, avsedd enbart för mottagande av utsändning från radioanläggning, benämnes i denna lag radiomottagningsapparat.

2 §.

Vill någon här i riket på land eller å stationärt fartyg utföra eller nyttja radioanläggning, söke Konungens tillstånd därtill.

3 §.

Konungens tillstånd skall ock sökas, då någon vill å svenskt fartyg, som ej är stationärt, utföra eller nyttja radioanläggning.

4 §.

Tillstånd, varom i 2 eller 3 § sägs, må meddelas endast för viss tid. Vid tillståndets meddelande föreskriver Konungen, under förbehåll av enskild rätt, på vilket sätt och under vilka villkor radioanläggningen må utföras och nyttjas. Därvid må även fastställas viss avgift för anläggningens nyttjande.

5 §.

Var, som utan Konungens tillstånd eller i strid mot de vid meddelande av tillstånd givna föreskrifter utför eller nyttjar radioanläggning, straffes med böter från och med tjugufem till och med ettusen kronor, där ej å överträdelserna straff är i allmänna strafflagen utsatt.

6 §.

Utföres eller nyttjas radioanläggning utan Konungens tillstånd eller i strid mot de vid meddelande av tillstånd givna föreskrifter, eller förklarar Konungen meddelat tillstånd till sådan anläggnings utförande eller nyttjande förverkat, ankomme på Konungens befallningshavande att vidtaga erforderlig åtgärd till förekommande av anläggningens nyttjande.

7 §.

Böter, som enligt denna lag ådömas, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas efter allmän strafflag.

8 §.

Vad i denna lag är stadgat rörande radioanläggning avser icke dylik anläggning för kronans räkning.

9 §.

De föreskrifter, vilka med avseende å främmande fartyg, som ej äro å svenskt område stationära, må erfordras i fråga om nyttjande här i riket av radioanläggning, meddelas av Konungen.

10 §.

I fråga om rätt att här i riket samt utom riket å svenskt fartyg, som ej är stationärt, innehava radiomottagningsapparat samt om avgiftsskyldighet för innehavare av dylik apparat gäller vad Konungen förordnar.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1924, från och med vilken dag lagen den 31 augusti 1907 (nr 94) om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd upphör att gälla, dock att på grund härav tillstånd, som meddelats med stöd av sistnämnda lag, icke skall förlora sin giltighet.

*Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 22 februari 1924.*

N ä r v a r a n d e :

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anför chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Lübeck:

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 11 februari 1924 har telegrafstyrelsen framlagt förslag om visst tillägg till lagen om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd den 31 augusti 1907 (nr 94).

Innan detta förslag vidare beröres, torde i korthet få erinras om de förhållanden, som påkalla en ändring i lagstiftningen på förevarande område.

1905 års lag. Den första lagstiftningen rörande anläggningar av ifrågavarande slag tillkom år 1905 och avsåg att skapa förutsättningar för en statlig kontroll å det trådlösa elektriska kommunikationsmedlet, vilket då stod i början av sin utveckling. Vid denna tid hade den trådlösa telegraferingen (radiotelegrafering) redan i rätt stor utsträckning kommit i bruk för utväxlande av meddelanden mellan land och fartyg på havet samt mellan fartyg inbördes, varemot densamma ännu icke fått någon avsevärd betydelse för meddelanden mellan olika platser på land. Ej heller hade uppfinningen att telefonera utan tråd i någon större utsträckning praktiskt prövats. Emellertid funno statsmakterna välbetänkt, att det nya kommunikationsmedlet, vilket förutsågs komma att få stor användning i den allmänna samfärdseln, icke lämnades att alldeles oberoende av statsmyndigheterna fritt utveckla sig.

1905 års lag, som trädde i kraft den 1 januari 1906, innefattade förbud att här i riket utan Konungens tillstånd utföra elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd; dock var medgivet att utan särskilt tillstånd anbringa inrättning för dylik telegrafering eller telefonering å fartyg, som var avsett till sjöfart. Sådan inrättning fick dock endast användas medan fartyget var på resa och ej befann sig inom hamnområde.

Nu gällande lag. 1905 års lag upphävdes genom ovannämnda lag i ämnet av den 31 augusti 1907. Den då genomförda lagändringen avsåg att möjliggöra Sveriges anslutning till den konvention med tilläggsförbindelse m. m., som antagits vid en år 1906 hållen internationell kongress för överläggning om frågor rörande telegra-

fering utan tråd. Nämnda konvention förutsatte för Sveriges del lagstadganden, som förbjödo enskild att utan Konungens tillstånd eller i strid mot föreskrifter, som vid meddelande av tillstånd givits, inrätta eller nyttja kuststation för allmänt bruk eller fartygsstation å svenskt fartyg för vare sig enskilt eller allmänt bruk. I fråga om kuststationerna var förutsättningen uppfylld genom bestämmelserna i 1905 års lag. Beträffande fartygsstationerna åter var, såsom av det föregående framgår, en ändrad lagstiftning nödvändig för uppfyllande av konventionens bestämmelser.

Enligt nu gällande lag åligger det en var, som vill här i riket på land eller å stationärt fartyg utföra elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd, till allmänt eller enskilt bruk, att söka Konungens tillstånd till företaget. Sådant tillstånd erfordras jämväl för anläggningar av ifrågavarande slag å svenskt fartyg, som ej är stationärt. Tillstånd kan av Konungen meddelas endast för viss tid. Vid tillstånds meddelande äger Konungen, under förbehåll av enskild rätt, föreskriva, på vilket sätt och under vilka villkor anläggningen må utföras och nyttjas.

Beträffande främmande fartyg, som ej äro å svenskt område stationära, äger Konungen utfärda de föreskrifter, som erfordras i fråga om nyttjande här i riket av radioanläggning. Bestämmelser i sådant hänseende hava tid efter annan av Kungl. Maj:t utfärdats. Nu gällande bestämmelser i ämnet innefattas i en kungörelse av den 13 maj 1921, nr 257.

Sedan 1907 års lag tillkom, har det trådlösa elektriska kommunikationsmedlet oavslutligen vunnit ökad betydelse. Radiotelegraferingen har sålunda kommit till användning icke blott för korrespondens med eller mellan fartyg utan även i stor utsträckning för den allmänna telegrafkorrespondensen, vilken tidigare försiggått uteslutande medelst trådlinjer och undervattenskablar. Emellertid är det radioteknikens användning för den trådlösa telefonien, radiotelefonien, som här närmast är av intresse, och i främsta rummet dess användning som överförare av tal och musik från en centralpunkt till ett godtyckligt antal för enbar mottagning apterade apparater inom visst av avsändningsstationens och mottagarapparaternas beskaffenhet bestämt område eller med andra ord radiotelefoniens användning för rundradioändamål.

Rundradion förutsätter, såsom antytts, samverkan mellan två särskilda funktioner, en utsändande och en avlyssnande. I motsats till den vanliga telegraferingen och telefonen, där de utsändande och mottagande organen i stort sett äro jämställda med avseende på såväl teknisk omfattning som anläggnings- och underhållskostnader, råder beträffande radiöväsendet en utpräglad motsats mellan det avsändande organet och det mottagande. Utsändningsstationerna äro sålunda tekniskt komplicerade anordningar, som fordra betydande resurser både för sin anläggning och för sin drift. Avlyssningsapparaterna äro däremot i regel prisbilliga och enkla, så att de kunna utan större kostnad av den enskilde förvärvas och jämväl utan mera betydande tekniska kunskaper tillverkas.

De första försöken att medelst radiotelefon till mottagare på skilda platser utsända nyheter, musik, sång, föredrag, predikningar och dylikt anställdes i slutet av år 1920 i Amerika. Sedermera utvecklade sig rundradioverksamheten

*Rundradio-
verksam-
hetens ut-
veckling.*

därstädes synnerligen hastigt, vilket i främsta rummet torde hava sin förklaring däri, att upprättandet av såväl avsändnings- som mottagningsstationer praktiskt taget varit utan alla restriktioner. Rundradioverksamheten har ock hittills huvudsakligen drivits i reklamsyfte, särskilt av tillverkare och försäljare av mottagningsapparater. Denna obegränsade frihet har emellertid i ganska avsevärd grad försvårat ett tillfredsställande ordnande för framtiden av rundradioverksamheten.

Från Amerika har radiotelefoneringen i den nu ifrågavarande formen upptagits även i Europa och har i vissa land varit föremål för ett statligt ordnande. I detta hänseende torde särskilt England vara av intresse, då här en rationellt ordnad rundradioverksamhet kommit till stånd.

I England handhaves rundradioverksamheten av ett för ändamålet bildat bolag, garanterat av vissa radiointresserade företag i landet, vilket bolag av brittiska Post Office erhållit tillstånd till bedrivande av »broad-casting»-rörelse i Storbritannien till och med år 1926. Bolaget har tilldelats rätt och ålagts skyldighet att upprätta de erforderliga avsändningsstationerna och är pliktigt att från dem dagligen utsända tillfredsställande underhållningsprogram.

För rätt att innehava mottagningsapparater för »broad-casting» erfordras särskild licens, som utfärdas av Post Office och gäller för en tid av ett år. Sådan licens kan förvärfvas å varje postanstalt mot en avgift av 10 shillings per apparat, om den tillverkats av delägare i ovannämnda bolag, samt i annat fall 15 shillings. Av dessa avgifter erhåller bolaget 7 shillings 6 pence respektive 12 shillings 6 pence. Härutöver erhåller bolaget viss procent på inkomsten vid försäljning av apparater, som tillverkats av delägare i bolaget.

För närvarande sker daglig utsändning av ett omväxlande radioprogram från åtta stationer i Storbritannien. Antalet licenserade apparater torde nu uppgå till cirka 600,000.

Inom de skandinaviska länderna har ett statligt ordnande av rundradioverksamheten hittills icke kommit till stånd. Såväl i Danmark som i Norge har emellertid genom vissa lagbestämmelser möjlighet vunnits att på administrativ väg ordna denna fråga.

För Sveriges vidkommande har 1907 års lag om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd ansetts tillämplig även å anläggningar för rundradioverksamhet. Med tillämpning av denna lag har tillstånd i ett rätt stort antal fall lämnats såväl för sändaranläggningar, avsedda för experimentändamål, som ock för anordningar för mottagning av rundradio. De meddelade tillstånden gälla i regel tills vidare och till dess Kungl. Maj:t kan komma att utfärda allmänna bestämmelser i ämnet. För närvarande sker provisorisk utsändning från några stationer i Stockholm och i landsorten. Antalet av med Kungl. Maj:ts tillstånd inrättade mottagningsstationer uppgår nu till omkring 13,000 och växer för närvarande med omkring 1,200 per vecka.

Av Kungl.
Maj:t god-
kända rikt-
linjer för
rundradio-

Frågan om rundradioverksamhetens ordnande här i landet har emellertid redan i princip varit föremål för Kungl. Maj:ts prövning, i det att Kungl. Maj:t genom beslut den 29 juni 1923 godkänt vissa av mig föreslagna riktlinjer för

ordnande av denna verksamhet. Kungl. Maj:t har därvid biträtt av mig uttalande uppfattning, att betydelsen av det nya kommunikationsmedlet väl motiverar, att staten ingriper för att söka genomföra ett ändamålsenligt ordnande av rundradiorörelsen och att denna redan från början ställes under statens kontroll.

verksamhetens ordnande.

Enligt förenämnda riktlinjer, vilka finnas angivna i Post- och Inrikes tidningar för den 4 juli 1923, skulle anordnandet av för rundradioändamål avsedda sändarstationer ankomma på staten, som jämväl skulle förbehålla sig äganderätten till stationerna. Utövändet av den egentliga rundradioverksamheten skulle emellertid överlämnas åt den enskilda företagsverksamheten, därvid statens stationer på lämpliga tider och villkor skulle ställas till förfogande för ändamålet. Enligt uppgift från telegrafstyrelsen skulle tio stationer med en kilowatts antennenergi kunna tillgodose landets behov av avsändarstationer för rundradioändamål.

Nu berörda riktlinjer förutsätta vidare, att ifrågavarande verksamhet åtminstone till en början i ekonomiskt hänseende baseras på bland annat årliga bidrag från innehavare av mottagningsapparater för avlyssnande av rundradioutsändning. För att möjliggöra uttagandet av dessa bidrag och även av vissa andra skäl har det ansetts nödvändigt att fasthålla krav på särskild licens för rätt att innehava mottagningsapparater. För erhållande av dylik licens, vilken skulle gälla allenast ett år i sänder, skulle erläggas viss avgift, varav en del skulle tillfalla staten och återstoden det eller de företag, som kunna komma att övertaga rundradioverksamheten. Anskaffandet av licens skulle emellertid i möjligaste mån underlättas, och har man tänkt sig, att allmänheten skulle beredas tillfälle att allenast mot lämnande av de uppgifter, som kunde finnas erforderliga för statens kontrollverksamhet, samt erläggande av den avgift, som kunde bliva fastställd, erhålla dylik licens, vilken i så fall syntes böra tillhandahållas genom telegrafverkets försorg, eventuellt även genom bemedling av andra institutioner.

Beträffande avgifterna för mottagarapparater framhöll jag vid anmälan av föreliggande fråga, att avgifternas erläggande i viss mån alltid måste bliva beroende på den enskildes rättskänsla. Sattes avgifterna höga, riskerade man, att en stor del av allmänheten skulle underlåta att söka licens, trots det äventyr av straff eller annan påföljd, som borde finnas stadgat för sådan underlåtenhet. Man hade alltså att avväga dessa avgifter så, att å ena sidan tillräckligt bidrag erhöles för bedrivande av en vederhäftig om ock i början relativt begränsad rundradioverksamhet, men att å andra sidan allmänheten icke bleve benägen att söka undandraga sig avgifternas erläggande.

I samband med godkännande av dessa riktlinjer har Kungl. Maj:t anbefallt telegrafstyrelsen att efter de förberedande utredningar, som kunde finnas erforderliga, på lämpligt sätt infordra anbud om rätt till utövande av rundradio-rörelse samt att till Kungl. Maj:t inkomma med de förslag i ämnet, vartill kunde finnas anledning.

Enligt de för berörda utredningar lämnade direktiven avse desamma bland annat att vinna klarhet rörande de ekonomiska och tekniska förutsättningarna

för rundradioverksamhetens ordnande enligt ovan angivna riktlinjer. Särskilt har styrelsen att därvid till närmare övervägande upptaga frågan om storleken av de årliga avgifterna för mottagarapparater ävensom den andel av dessa avgifter, som bör tillkomma staten för tillhandahållandet av avsändarstationer.

Enligt vad telegrafstyrelsen meddelat, hava ifrågavarande utredningar ännu icke hunnit slutföras, och lärer det därför komma att dröja ännu någon tid, innan resultatet av desamma kan underställas Kungl. Maj:t. Emellertid torde, utan avvaktan härpå, förslag om de ändringar i nu gällande lagstiftning, som erfordras för rundradioverksamhetens ordnande, böra föreläggas riksdagen.

Telegrafstyrelsens förslag i ämnet.

I sin förenämnda skrivelse den 11 februari 1924 med förslag i ämnet har telegrafstyrelsen bland annat framhållit, att de anordningar, som nyttjades för mottagande av signaler, meddelanden och dylikt på trådlös väg, i många fall vore av så enkel beskaffenhet, att det kunde vara föremål för tvekan, huruvida de vore att anse såsom anläggningar av det slag, 1907 års lag åsyftade. Då emellertid rundradioverksamheten, huru den än komme att ordnas, måste förutsätta ett statligt licensförfarande även beträffande dylika anordningar, borde enligt styrelsens mening nämnda lag kompletteras med sådant tillägg, att den komme att bliva gällande beträffande varje slag av anordning, medelst vilken trådlösa signaler, meddelanden och dylikt kunde mottagas. Nämnda tillägg borde därvid så avfattas, att det bleve tillämpligt å såväl telefoniska som telegrafiska meddelanden, enär en och samma anordning kunde nyttjas för mottagande av båda slagen av meddelanden.

Vidare har telegrafstyrelsen föreslagit tilläggsbestämmelser av innehåll, att Kungl. Maj:t skulle erhålla befogenhet dels att generellt uppdraga åt telegrafstyrelsen att utfärda tillstånd enligt 1907 års lag beträffande anordningar för enbart mottagande av trådlösa signaler och meddelanden dels ock att fastställa avgift till telegrafverket för innehav av anläggningar eller anordningar av ifrågavarande slag.

Departementschefen.

De lagändringar, som påkallas med hänsyn till rundradioverksamhetens ordnande, sammanhänga närmast med frågan om rätten att innehava anordningar för mottagande av radioutsändning samt skyldigheten för innehavare av dylika anordningar att bidra till kostnaderna för nämnda verksamhet.

Av vad ovan anförts torde framgå, att man för närvarande måste utgå från, att rätten att innehava mottagaranordningar skall vara beroende av särskilt tillstånd, ehuru sättet för erhållande av sådant tillstånd bör i möjligaste mån förenklas. Att genom lagstiftning fastslå, huru denna fråga praktiskt bör lösas, är uppenbarligen ej lämpligt. Det torde därför böra ankomma på Kungl. Maj:t att utfärda de bestämmelser i förevarande avseende, som kunna finnas erforderliga. Ett bemyndigande i sådan riktning bör av skäl, som telegrafstyrelsen anført, givas sådan avfattning, att detsamma kommer att omfatta ej blott anläggningar i egentlig mening utan varje för mottagande av radioutsändning användbar anordning.

De av Kungl. Maj:t godkända riktlinjerna förutsätta såsom nämnts avgiftsplikt för innehavare av radiomottagningsanordningar, men kan på frågans nuvarande ståndpunkt något närmare förslag rörande den lämpliga storleken av

dessa avgifter ej framläggas. Då det emellertid ej läres kunna ifrågasättas att i lag fastlåsa avgifternas storlek, synes Kungl. Maj:t böra bemyndigas att i samband med fastställande av villkoren för rätt att innehava mottagningsanordningar även fastställa ifrågavarande avgifter.

I fråga om sättet för erhållande av tillstånd till radioanläggningar, avsedda för utsändning eller såväl utsändning som mottagning (exempelvis fartygsstationer och experimentstationer), synes någon ändring i nu stadgat förfaringssätt ej behöfelig. Emellertid kunna även dylika anläggningar nyttjas för rundradio-mottagning, och bör det därför vara Kungl. Maj:t obetaget att, där omständigheterna därtill föranleda, för dessa anläggningar fastställa viss avgiftsplikt.

Redan på frågans nuvarande ståndpunkt torde det vara klart, att de avgifter, som kunna av Kungl. Maj:t föreskrivas, skola för statens räkning genom telegrafverkets försorg inkasseras. Det bör emellertid ankomma på Kungl. Maj:t att bestämma, huru stor andel av dessa avgifter bör tillkomma företag såsom ersättning för ombesörjande av rundradioprogrammens tillhandahållande.

I överensstämmelse med vad sålunda föreslagits har jag låtit inom kommunikationsdepartementet upprätta förslag till lag om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd m. m. Frånsett av mig ovan förordade ändringar bygger lagförslaget på gällande lag. Vissa redaktionella ändringar hava emellertid vidtagits.

Föredraganden uppläser härefter berörda förslag av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, samt hemställer, att lagrådets yttrande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Fredric Hawerman.

Bilaga.

Förslag
till
Lag
om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering
eller telefonering utan tråd m. m.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd, vilken ej är avsedd enbart för mottagande av utsändning från annan dylik anläggning, benämnes i denna lag radioanläggning.

Anläggning eller annan anordning, avsedd enbart för mottagande av utsändning från radioanläggning, benämnes i denna lag radiomottagningsapparat.

2 §.

Vill någon här i riket på land eller å stationärt fartyg utföra eller nyttja radioanläggning, söke Konungens tillstånd därtill.

3 §.

Konungens tillstånd skall ock sökas, då någon vill å svenskt fartyg, som ej är stationärt, utföra eller nyttja radioanläggning.

4 §.

Tillstånd, varom i 2 eller 3 § sägs, må meddelas endast för viss tid. Vid tillståndets meddelande föreskriver Konungen, under förbehåll av enskild rätt, på vilket sätt och under vilka villkor radioanläggningen må utföras och nyttjas. Därvid må även fastställas viss avgift för anläggningens nyttjande.

5 §.

Var, som utan Konungens tillstånd eller i strid mot de vid meddelande av tillstånd givna föreskrifter utför eller nyttjar radioanläggning, straffes med böter från och med tjugufem till och med ettusen kronor, där ej å överträdelsen straff är i allmänna strafflagen utsatt.

6 §.

Utföres eller nyttjas radioanläggning utan Konungens tillstånd eller i strid mot de vid meddelande av tillstånd givna föreskrifter, eller förklarar Konungen meddelat tillstånd till sådan anläggnings utförande eller nyttjande förverkat, ankomme på Konungens befallningshavande att vidtaga erforderlig åtgärd till förekommande av anläggningens nyttjande.

7 §.

Böter, som enligt denna lag ådömas, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas efter allmän strafflag.

8 §.

Vad i denna lag är stadgat rörande radioanläggning avser icke dylik anläggning för kronans räkning.

9 §.

De föreskrifter, vilka med avseende å främmande fartyg, som ej äro å svenskt område stationära, må erfordras i fråga om nyttjande här i riket av radioanläggning, meddelas av Konungen.

10 §.

I fråga om rätt att här i riket samt utom riket å svenskt fartyg, som ej är stationärt, innehava radiomottagningsapparat samt om avgiftsskyldighet för innehavare av dylik apparat gäller vad Konungen förordnar.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1924, från och med vilken dag lagen den 31 augusti 1907 (nr 94) om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefoning utan tråd upphör att gälla.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 14 mars 1924.

N ä r v a r a n d e:

justitierådet SUNDBERG,
regeringsrådet THULIN,
justitierådet STENBERG,
justitierådet KÖERSNER.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 22 februari 1924, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets yttrande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat förslag till lag om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd m. m.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av kanslirådet Torsten Löfgren.

Lagrådet lämnade förslaget utan annan erinran än att till stadgandet om tiden, då 1907 års lag skulle upphöra att gälla och den nya lagen träda i kraft, syntes böra fogas en bestämmelse, varigenom åt tillstånd, som meddelats enligt den äldre lagen och sträcker sig utöver nämnda tidpunkt, beredes fortfarande giltighet oberoende av den nya lagens föreskrifter.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet
å Stockholms slott den 14 mars 1924.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Lübeck, lagrådets den 14 mars 1924 avgivna yttrande över det den 22 februari samma år till lagrådet remitterade förslaget till lag om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefoning utan tråd m. m. Efter att hava redogjort för innehållet i lagrådets yttrande anför föredraganden:

»De tillstånd, som med stöd av 1907 års lag meddelats för anläggningar av ifrågavarande slag och som fortfarande gälla, hava i flertalet fall givits tills vidare och intill dess Kungl. Maj:t kan komma att utfärda nya föreskrifter i ämnet. Endast beträffande ett fåtal anläggningar sträcka sig de lämnade tillstånden till viss tidpunkt efter den 1 juli 1924. Givetvis har det icke varit avsett, att på grund av den nya lagens ikraftträdande redan meddelade tillstånd skulle upphöra att gälla. Då emellertid av lagrådets yttrande framgår, att viss veke kan göra sig gällande i berörda hänseende, synes en bestämmelse av innehåll lagrådet föreslagit böra intagas i den nya lagen, och har i enlighet härmed viss ändring gjorts i det remitterade förslaget.»

Föredraganden uppläser härefter ett i enlighet med vad sålunda anförts upprättat förslag till lag om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefoning utan tråd m. m. samt hemställer, att förslaget måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen täckes Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall, och skall till riksdagen avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Fredric Hawerman.